ରାମକରଣଦାସ ରାଧାବଲ୍ଲଭ

ବନାମ

ଭଗବାନଦାସ ଦ୍ୱାରକାଦାସ୍

ନଭେମ୍ବର 20,1964

[ଏ. କେ. ସରକାର ଏବଂ ଆର୍. ଏସ୍. ବଚୱତ୍,ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ବମ୍ବେ ଭଡା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜ୍ଜ ହାଉସ ଦର (ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1947 - ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରଣୀତ ନିୟମାବଳୀ- ନିୟମ ୮ - ଆଇନ ଅନୁମୋଦିତ କି ।

ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା (1908 ର ଅଧିନିୟମ 5), ଧାରା 151-ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ।

ଆବେଦନକାରୀ ସଂସ୍ଥାଟି ବମ୍ବେର ଏକ ଫ୍ଲାଟରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ଜମିଦାର ଥିଲେ । ଏହି ଦଳଗୁଡ଼ିକ ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ଗୃହ ମୂଲ୍ୟ (ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ 1947 ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିୟମ 8 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା ଆଦେଶ 37ରେ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଘର ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ ପାଇଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 2ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରକୋଷ୍ଠରୁ ବାହାର କରିଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ, ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମା ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ, ସର୍ତ୍ତ ଥିଲା ଯେ ସେ ସ୍ଥିର କିସ୍ତିରେ ବକେୟା ଭଡା ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ପରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ନଦେଇ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 2 ଅନୁଯାୟୀ ଡିକ୍ରିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଆବେଦନ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା, କାରଣ ସେହି ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିସ୍ଥିତି ବିଦ୍ୟମାନ ନଥିଲା । ଆବେଦନରେ, ଛୋଟ କାରଣ ଅଦାଲତର ଏକ ବିଚାରପୀଠ ଛୋଟ କାରଣରୁ ଏହି ଡିକ୍ରିକୁ ବାତିଲ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ସଂହିତାର ଧାରା 151 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତାର

ବ୍ୟବହାର ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ । ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଧାରା 151 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆବେଦନକାରୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ନେଇ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆସିଥିଲେ ।

ସଂହିତାର ଧାରା 151ର ପ୍ରୟୋଗ ବ୍ୟତୀତ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ନିୟମ 8 ଯାହା ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ଆଦେଶ 37କୁ ଲାଗୁ କରିଥିଲା, ତାହା କ୍ଷମତା ବାହାରେ ଥିଲା, କାରଣ ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅଦାଲତକୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସ୍ଥିତି କ୍ଷମତାତୀତ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାଧୀନତା ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 2 ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ାଟିଆ ଥରେ ଖିଲାପ କଲେ, ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅଦାଲତଙ୍କର କୌଣସି ରାସ୍ତା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ :(i) ଯେଉଁ ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସଂହିତା କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିନଥାଏ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବ। ଆଦେଶ 37 ର ନିୟମ 4 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ଅଦାଲତକୁ ସେହି ଡିକ୍ରିର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଡିକ୍ରି ବାତିଲ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ତେଣୁ ଯଦି କୌଣସି ମାମଲା ସେହି ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ନ ଆସେ, ତେବେ ଏପରି ଡିକ୍ରିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 151ର ଆଶ୍ରୟ ନେବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ ।

(ii) ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 4 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଯେ ଆଦେଶ 37 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଫଳାଫଳ ଡିକ୍ରୀକୁ ବାତିଲ କରିବା ହେବ ନାହିଁ; ଏହା କେବଳ ତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଅକ୍ଷମ ବୋଲି ଖାରଜ କରିବ । ତେଣୁ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଆଧାରରେ ଆବେଦନରେ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିଲା ନାହିଁ ।

(iii) ଏହା କହିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କରିବାର ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି, ଅଦାଲତ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 2ର ଉପ-ନିୟମ 2ରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଯେ ଅଦାଲତ ଅଭିଯୋଗରେ ଦିଆଯାଇଥିବା

ବିବୃତ୍ତିକୁ ସଠିକ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବେ ଏବଂ ସେହି ବିବୃତ୍ତି ଉପରେ ଏପରି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ ଯାହା ଉପରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବାଦୀଙ୍କର ଅଧିକାର ରହିଛି । ଯଦି ଅଭିଯୋଗ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କାରଣ ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ, ଅଦାଲତ ବାଦୀ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଆଇନ ଅଦାଲତକୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଏକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରିତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରେ, ତେବେ ଏହାକୁ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

(iv) ଆଦେଶ 37 ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ନିଜର ପକ୍ଷ ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ଅଦାଲତ ନିଜର ବିଚାର କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଭଡା ଅଧିନିୟମ ସହିତ କୌଣସି ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ । ଅଧିକାରର ଉପଯୋଗ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହି ନିୟମାବଳୀ କେବଳ ଏଥିପାଇଁ ଆଇନ ଅନୁମୋଦିତ ନୁହେଁ ଯେହେତୁ ଏହି ଅଧିକାରର ଉପଯୋଗ ସେହି ନିୟମାବଳୀ ଅନୁସାରେ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ନିୟମ 8 କ୍ଷମତାତୀତ ନୁହେଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକରିତା :1964 ର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 851 ।

1962 ର ଦେୱାନୀ ସଂଶୋଧନ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1969 ରେ 17 ଫେବୃଆରୀ 1964 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀ ତରଫରୁ *ଡି. ଆର. ଧାନୁକା, କେ. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ କେ. ଆର. ଚୌଧୁରୀ* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ *ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ତ୍ରିକମଦାସ, ଏସ୍. ଟି. ତାଜାସିୱାଲା, ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାଞ୍ଜି, ଓ. ସି. ମାଥୁର ଏବଂ ରବିନ୍ଦର ନାରାୟଣ ।*

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀ ବମ୍ବେର ଏକ ତୃତୀୟ ମହଲାର ଫ୍ଲାଟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଭଡ଼ାଟିଆ ଥିଲେ । ବମ୍ବେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ହାଉସ୍ ମୂଲ୍ୟ (ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ,1947 ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ପରିଚାଳନା କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ପରେ ଭଡା ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ଆମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଜମି ମାଲିକ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବୁ ।

ଭଡାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦେବାନି ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଆଦେଶ 37 ଅନୁଯାୟୀ ଦାୟର ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଜରିଆରେ ଘର ମାଲିକଙ୍କୁ ଘର ଛାଡିବାକୁ ଆଦେଶ ମିଳିଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଆଦେଶର ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି । ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ଏହି ଡିକ୍ରିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ କି?

ଆବେଦନ ଅଧୀନରେ ରାୟ ପାରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଠାଇବା ଅନାବଶ୍ୟକ ହେବ । ଏହି ମକଦ୍ଦମା ନଭେମ୍ବର 1,1960ରେ ବମ୍ବେର ଲଘୁ ବିବାଦ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦୁଇଟି କାରଣ ଦର୍ଶାଇ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା, ଯଥା, (1) ଭଡା ଦେବାରେ କିଛି ବିଳମ୍ବ ଏବଂ (2) ଉଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ଭଡା କୋଠରୀକୁ ବେଆଇନ ଭାବେ ପୁଣି ଭଡା ଦେବା । ଯଦି ଏହି ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ତେବେ ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ । 1960 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 3 ତାରିଖରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତି ହୋଇଥିଲେ । ମାର୍ଚ୍ଚ 23,1961 ରେ, ଜମି ମାଲିକ ଆଦେଶ 37 ନିୟମ 2 ଅନୁଯାୟୀ ରାୟ ପାଇଁ ଏକ ସମନ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏକ ଶପଥ ପତ୍ର ଦ୍ଵାରା ସେହି ସମନକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରୁ ବହିଷ୍କାର ଦାବି ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାର ବିବରଣୀ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ । ମେ 2,1961ରେ, ଏହି ସମନ ଉପରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସହମତି କ୍ରମେ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରାଗଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ଅଦାଲତରେ ଭଡା ବାବଦ ବକେୟା ରାଶି ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କିସ୍ତିରେ ଟଙ୍କା ଜମା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ସେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ତାରିଖଗୁଡିକରେ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଳମ୍ବ କରନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳନା ପାଇଁ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶର ପ୍ରଭାବ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ଅନୁମତି ଦେବା ଥିଲା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆଦେଶ 37 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ତ୍ତ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ନିୟମ 2 ର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ରକ୍ଷା କରିବାର ଅଧିକାର ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସହମତ ଆଦେଶ ଅଧୀନରେ ପ୍ରଥମ କିସ୍ତି ଜୁନ୍ 1,1961 ରେ ଦେୟ ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦରମା ଦିଆଯାଇନଥିଲା । ତା 'ପରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ଜୁନ୍ 22,1961 ରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ସମୟ

ସମ୍ପ୍ରସାରଣକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିବା ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହା ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତା 'ପରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ମେ 2,1961 ର ସହମତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଜୁନ୍ 28,1961 ରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ତାଲିକାରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୋଗରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ଆଧାରରେ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ହାଜର ହେବାକୁ ଏବଂ ବିରୋଧ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ନଦେଇ ଆଦେଶ 37 ଅନୁଯାୟୀ ସେହି ତାରିଖରେ ବହିଷ୍କାର ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ସେହି ଡିକ୍ରି ଯାହାକୁ ଭଡ଼ାଟିଆ ବାତିଲ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏହି ସମସ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଯାହା ଏହି ରାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 12,1961 ରେ, ଆଦେଶ 37 ର ନିୟମ 4 ଅନୁଯାୟୀ, ବହିଷ୍କାର ଡିକ୍ରିକୁ ବାତିଲ କରିବାକୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଡିକ୍ରୀକୁ ବାତିଲ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ 4 ଆଦେଶ 37 ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ତା 'ପରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏହି ଆଦେଶ ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 29 ଅନୁଯାୟୀ ଲଘୁ ବିବାଦ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ବିଚାରପୀଠରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯାହା ଆବେଦନକୁ ଏକ ସଂଶୋଧନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସେହି ବିଚାରପୀଠ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସହ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଆଦେଶ 37 ର ନିୟମ 4 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିସ୍ଥିତି ଡିକ୍ରି ପ୍ରତ୍ୟାହାରକୁ ଯଥାର୍ଥତା ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲା ଯେ ସଂହିତାର ଧାରା 151 ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଆସ୍ୱସ୍ତି ଦିଆଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ ତାହା ଅଦାଲତ ବିଚାର କରିନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଡିକ୍ରିଟିକୁ ନିଜେ ବାତିଲ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ରାୟ ବିରୋଧରେ ଜମି ମାଲିକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଡିକ୍ରିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାର ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିସ୍ଥିତି ବିଦ୍ୟମାନ ନାହିଁ । ତେବେ ଏହା ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଧାରା 151 ଲାଗୁ କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ କାରଣ ସଂହିତାର ଆଦେଶ 37 ର ନିୟମ 4 ଏହା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛି । ଏହା ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ବିବାଦକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲା, ଯେଉଁଥିରୁ ଗୋଟିଏ ବିଷୟରେ ଆମେ ପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବୁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଉଚ୍ଚ

ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ।

ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଧାରା 151ର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଭୁଲ ଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ଏହି ଅଦାଲତ ମନୋହର ଲାଲ ବନାମ ସେଠ ହୀରାଲାଲ (1) ମାମଲାରେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି, "ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟତିକ୍ରମୀ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସଂହିତା କୌଣସି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ ।"ଏହା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ନୀତି । ଆଦେଶ 37 ର ନିୟମ 4 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ଅଦାଲତକୁ ସେହି ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ଏକ ଡିକ୍ରିକୁ ବାତିଲ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ତେଣୁ ଆଦେଶ 37 ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ଡିକ୍ରିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆଦେଶ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଯଦି କୌଣସି ମାମଲା ସେହି ନିୟମର ଆଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ନ ଆସେ, ତେବେ ଏପରି ଡିକ୍ରିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 151 ର ଆଶ୍ରୟ ନେବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସହ ସହମତ ଯେ ଲଘୁ ବିବାଦ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅପିଲୀୟ ବିଚାରପୀଠ ଧାରା 151 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ଏକ ତରଫା ଡିକ୍ରୀକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାରେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ । ପୁନର୍ବାର ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଆମେ ଠିକ୍ ଭାବୁଛୁ, ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଡିକ୍ରି 37 ର ଆଦେଶ 4 ଅନୁଯାୟୀ ଡିକ୍ରି ପ୍ରତ୍ୟାହାରକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରୁଥିବା କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି ବିଦ୍ୟମାନ ନାହିଁ । ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିଲୁ ନାହିଁ ଯେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଓକିଲ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଏପରି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ଡିକ୍ରି ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ ।

ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ଥିଲା ଯେ ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବହିଷ୍କାରରେ ଡିକ୍ରି ପାଇଁ ଆଦେଶ 37 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ଯାହା କେବଳ ଏହିପରି ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 49 ସରକାରଙ୍କୁ ଏହାର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ସରକାର ଏହି କ୍ଷମତା ଅଧୀନରେ କେତେକ ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 8ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଆଦେଶ 37ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ

ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକ ଆଦେଶ 37 ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସଂହିତାରେ ଥିବା ଆଦେଶ 37ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ କେତେକ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲେ । ସେହି ଆଦେଶର ନିୟମ 2 ଯେପରି ସଂଶୋଧିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯେତେଦୂର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ, ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅଛି :

> *ନିୟମ 2.*(1) "ଯେଉଁ ବାଦୀରେ ଜମି ମାଲିକ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି. ଯଦି ବାଦୀ ଏହା ଅଧୀନରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଫର୍ମରେ ଏକ ଅଭିଯୋଗ ଉପସ୍ଥାପନ କରି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଡାକରା ପରିଶିଷ୍ଟ B ର ଫର୍ମ ସଂଖ୍ୟା 4 ରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଫର୍ମରେ ହେବ ଯାହା ସମୟ ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇପାରେ ।
>
> (2) ଯେକୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁଠାରେ ଅଭିଯୋଗପତ୍ର ଏବଂ ସମନ ଯଥାକ୍ରମେ ଏପରି ଆକାରରେ ଥାଏ, ପ୍ରତିବାଦୀ ମୋକଦ୍ଦମାକୁ ରକ୍ଷା କରିବେ ନାହିଁ ଯଦି ସେ ଏଠାରେ ପରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ବିଚାରପତିଙ୍କଠାରୁ ଅନୁମତି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ; ଏବଂ ଯଦି ସେ ଉପସ୍ଥିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏପରି ଅନୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ଅଭିଯୋଗପତ୍ରରେ ଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ, ଏବଂ ବାଦୀ ଅଧିକାର ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାଇବାର ହକଦାର ହେବେ ...... "

ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଡିକ୍ରି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଶୁଣାଣି କରିବାକୁ ଡିକ୍ରି ନଦେଇ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହାର କାରଣ ଥିଲା ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ମେ 2,1961 ରେ ଏହି ସର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କରିବାକୁ ବକେୟା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ଆଦେଶ ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କିସ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବକେୟା ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବ । ଏହି ଡିକ୍ରି ସମ୍ମତି ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆ ସେହି ସର୍ତ୍ତ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ, ଯାହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଅନୁମତିରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା; ମାମଲା ଏପରି ହୋଇଗଲା ଯେ ଯେପରି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ କୌଣସି ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ଯାହା ଉପରେ ଜମି ମାଲିକ ଆଦେଶ 37 ର ନିୟମ 2 ର ଉପ-ଆଦେଶ (2) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହୋଇଥିଲେ ।

ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମ ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକ ଅଧିକାରର ବିଷୟ ଭାବରେ ଡିକ୍ରି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି; ଅଦାଲତକୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସ୍ଥିତିକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ପାରିତ ନକରିବାକୁ ଏକ ବିଚକ୍ଷଣତା ଅଛି । ତେଣୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅଧିନସ୍ଥ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 2ର ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଯାହା ଏହି ଉପ-ନିୟମ ଅଧିନସ୍ଥ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ବାଧ କରେ, ଯାହା ପ୍ରଯୋଗଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହି ଆଧାରରେ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଭଡା ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ ୮ ଆଇନ ଅନୁମୋଦିତ ଏବଂ ଅବୈଧ ।

ଏହି ତର୍କରେ ଆମକୁ ଯେଉଁ ପ୍ରଥମ ଅସୁବିଧା ଉପୁଜିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ତାହା ହେଉଛି ଯେ ବିବାଦଟି ଠିକ୍ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଡିକ୍ରୀକୁ ରଦ୍ଦ କରି ଏକ ଆଦେଶ ଦେଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ଆଦେଶ 37 ର ନିୟମ 4 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଭଡାଟିଆ ନିଜେ ଏକ ଛୋଟ ମାମଲାର ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରିଥିବା ଆବେଦନରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିଛି । ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନର ଯୁକ୍ତି ଠିକ୍, ତେବେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଆବେଦନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅକ୍ଷମ ଥିଲା | ତେବେ ଏହାର ପରିଣାମ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବା ନୁହେଁ; ଏହା କେବଳ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବାର କାରଣ ହେବ । ଯଦି ଭଡାଟିଆ ଦାବି କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲା ଆଗତ ହୋଇନାହିଁ, ଏବଂ ଏହାକୁ ଅବୈଧ ଭାବରେ ଶୁଣାଣିରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଡିକ୍ରି ପ୍ରଭାବହୀନ ଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଉପଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ନିଜେ ଆଦେଶ 37ର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିବା ବେଳେ, ସେହି ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଲାଗୁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଦାବି କରିବା ଏବେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ମେ 2,1961 ର ଆଦେଶକୁ ସମ୍ମତି ଦେଇ, ଏହି ମାମଲାରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସହମତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆଦେଶ 37 ଅଧୀନରେ ଅଣାଯାଇଥିଲା । ସେହି ମକଦ୍ଦମାରୁ ଉପୁଜିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହାର ସ୍ଥିତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ସେହି କାରଣରୁ ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ବିବାଦ ଆଧାରରେ ଏହି ଆବେଦନରେ ଏହାକୁ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ଭାବୁ ଯେ ବିବାଦଟି ଭୁଲ ଅଟେ । ଏହା ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥାଏ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଡିକ୍ରି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଏ, ଅଦାଲତ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଏହା ଆମକୁ ଲାଗୁଛି ଯେ ନିୟମ 37ର ନିୟମ 2ର ଉପ-ନିୟମ (2) ରେ କଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି ଯେ ଅଦାଲତ ଅଭିଯୋଗର ବିବରଣୀକୁ ସଠିକ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବେ ଏବଂ ସେହି ବିବରଣୀ ଉପରେ ଏପରି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ ଯାହା ଉପରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଅଧିକାର ରହିଛି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ଅଭିଯୋଗ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କାରଣ ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ, କୋର୍ଟ ବାଦୀ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଡିକ୍ରି ପରିତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏହା ନ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 2ର ଉପ-ନିୟମ (2) ରେ "ଅଭିଯୋଗରେ ଅଭିଯୋଗ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବ" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଅନାବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ଅଦାଲତ ଡିକ୍ରି ଆଦେଶ 37ର ନିୟମ 2ର ଉପ-ଆଦେଶ (2), ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଡିକ୍ରି ଦେବା ସମୟରେ ଆଇନକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଆଇନ ଅଦାଲତକୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଏକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରିତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରେ, ତେବେ ଏହା କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ଆଦେଶ 37 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସେହି ବିବେଚନାର ପ୍ରୟୋଗରେ ଅଦାଲତଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ମାମଲାର ପକ୍ଷ ରଖିବାକୁ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମ ସହିତ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ସହିତ ଏକ ଆଦେଶ ସ୍ଥିର ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇପାରିବ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମନେକରନ୍ତୁ ଜଣେ ପ୍ରତିବାଦୀ ଆଦେଶ 37 ଅନୁଯାୟୀ ଅଣାଯାଇଥିବା ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମାରେ ଉପସ୍ଥିତି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ କ 'ଣ କହିପାରିବେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ତାଙ୍କୁ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଏବଂ ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତି ହେବାକୁ ଅଧିକାର ଦେଇଛି? ଆମେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଅନୁଭବ କରୁନାହୁଁ ଯେ ଏପରି ଜିନିଷ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତି ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇପାରେ ଏବଂ ଏପରି ନିୟମ କ୍ଷମତାତୀତ ନୁହେଁ କାରଣ ଅଧିକାରକୁ ସେମାନଙ୍କ ଅନୁସାରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ।ତେଣୁ ଆମେ ଭାବୁ ନାହୁଁ ଯେ ନିୟମ ୪ କ୍ଷମତାତୀତ ଅଟେ ।

ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଆମେ ଯାହା କହିଛୁ, ସେଥିରେ ଆମେ ଏହି ଧାରଣାରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛୁ ଯେ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଜସ୍ୱ ବିଚାରଧାରା ରହିଛି । ଆମକୁ ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 ଏବଂ 13ର କେତେକ ଧାରା ପଢ଼ାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଏହାଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଏହି ବିଚାର କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଆମେ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ, ସେହି ବିବାଦ ଉପରେ କୌଣସି ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଆମେ ତାହା କରୁନାହୁଁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହି ଆବେଦନ ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଏହା ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଯାଏ ।

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ସ୍ୱିଡିଲ୍ ନାୟକ,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।